



UNIwersytet WARMIŃSKO – MAZURSKI W OLSZTYNIE
WYDZIAŁ PRAWA I ADMINISTRACJI

Olsztyn, dnia 20 stycznia 2025 roku

Dr hab. Michał Krzykowski, prof. ucz.
Katedra Prawa Gospodarczego i Prawa Handlowego
Wydział Prawa i Administracji
Uniwersytet Warmiński – Mazurski w Olsztynie

RECENZJA ROZPRAWY DOKTORSKIEJ

autorstwa Pana mgr. Zbigniewa Jaremko

pt.: Prawne instrumenty wsparcia inwestycji przesyłowych zapewniających realizację
Polityki energetycznej Polski

Promotor: dr hab. Mirosław Pawełczyk, prof. UŚ

W wykonaniu uchwały Nr 143/2024 Rady Naukowej Instytutu Nauk Prawnych Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu Śląskiego w Katowicach z dnia 29 października 2024 r. powołującej mnie na recenzenta w przewodzie doktorskim Pana mgr. Zbigniewa Jaremko, przedstawiam recenzję rozpraw doktorskiej pt.: *Prawne instrumenty wsparcia inwestycji przesyłowych zapewniających realizację Polityki energetycznej Polski* zawierająca pozytywną ocenę oraz wniosek o podjęcie dalszych czynności w przewodzie doktorskim, w tym dopuszczenie Pana mgr. Zbigniewa Jaremko do publicznej obrony.

W uzasadnieniu powyższej oceny poniżej przedstawiam argumenty, spostrzeżenia i uwagi obejmujące:

- 1) wybór tematu dysertacji,
- 2) konstrukcję pracy i użyte metody badawcze,
- 3) ocenę formalną pracy,
- 4) ocenę merytoryczną pracy,



UNIWERSYTET WARMIŃSKO – MAZURSKI W OLSZTYNIE
WYDZIAŁ PRAWA I ADMINISTRACJI

5) konkluzję.

1. Wybór tematu dysertacji

Wybór przedmiotu badań Pana mgr. Zbigniewa Jaremko oceniam pozytywnie.

Niewątpliwie rozbudowana i zmodernizowana infrastruktura sieciowa stanowi kluczowy element prawidłowo funkcjonującego rynku energetycznego. Tym bardziej, że postępująca decentralizacja wytwarzania energii elektrycznej wymusza na przedsiębiorstwach sieciowych podjęcie zdynamizowanych działań ukierunkowanych na zwiększenie ich zdolności przyłączeniowych. Aby było to jednak możliwe konieczne jest m.in. ustanowienie skutecznych instrumentów prawnych optymalizujących proces inwestycyjny w sieci energetyczne. W przeciwnym wypadku istnieje realne ryzyko, iż cele wynikające z polityki energetycznej państwa nie zostaną osiągnięte. Z tego względu uważam, że przedmiot badań zaproponowany przez Doktoranta jest doniosły i w pełni aktualny.

Recenzent nie spotkał się dotąd z opracowaniami monograficznymi odpowiadającymi treści i strukturze przedstawionej rozprawie doktorskiej¹. Jedynie tytułem przykładu warto zwrócić uwagę, iż np. problematyka planowania sieci elektroenergetycznych stanowiła w ostatnim czasie przedmiot rozprawy doktorskiej Pana mgr. Piotra Tatarkiewicza pt. Prawne aspekty planowania sieci elektroenergetycznych (UAM 2024). Zakres przedmiotowy i założenia powyższej pracy były jednak zasadniczo odmienne od tych przyjętych przez Pana mgr. Zbigniewa Jaremko. Ponadto Autor recenzowanej rozprawy jako jeden z pierwszych komentuje rozwiązania prawne, wprowadzone nowelizacją ustawy o przygotowaniu i realizacji strategicznych inwestycji w zakresie sieci przesyłowych (Dz. U. 2015 poz. 1265 ze zm.).

¹ Chociaż dostępnych jest, co najmniej kilka pozycji dotyczących m.in. służebności przesyłu, na które powołuje się sam Autor rozprawy (s. 15).



UNIWERSYTET WARMIŃSKO – MAZURSKI W OLSZTYNIE
WYDZIAŁ PRAWA I ADMINISTRACJI

Za cele rozprawy Autor stawia analizę:

- istniejących, na gruncie obowiązujących przepisów instrumentów prawnych, które mogą być wykorzystywane przez OSD przy realizacji programów inwestycyjnych przewidzianych w Polityce energetycznej Polski do 2040 r. (s. 13) oraz
- kluczowych zagadnień związanych z urzeczywistnieniem w ramach działalności przedsiębiorstwa energetycznego celów Polityki energetycznej Polski do 2040 r., wyznaczonych w obszarze dystrybucji energii elektrycznej (s. 16). Cele te powiązane są z głównym problemem badawczym rozprawy, którym jest określenie jakie instrumenty prawne pozwalają na terminową realizację zadań operatorów systemów dystrybucyjnych w pełnym zakresie i zgodnie z harmonogramem przyjętym w Polityce energetycznej Polski do 2040 r., zapewniając przedsiębiorcy skuteczne i trwałe tytuły do nieruchomości (s. 13). Tak sformułowany problem badawczy determinowany jest przede wszystkim trudnościami w pozyskiwaniu tytułów prawnych do prowadzenia inwestycji, co z kolei wzmacnia ryzyko niedotrzymania założeń wynikających z polityki energetycznej.

Generalnie problem badawczy został poprawnie sformułowany. Cele natomiast wymagałyby w mojej ocenie pewnego doprecyzowania. Sama „*analiza instrumentów prawnych*” bowiem sugeruje opisowy charakter rozprawy, podczas gdy badania obejmują również ocenę i identyfikację (porównanie charakteru prawnego) pod względem doboru najbardziej skutecznych dla realizacji polityki energetycznej państwa instrumentów prawnych. Pomimo, iż z dalszej części *Wprowadzenia* można wyciągnąć powyższe wnioski, to jednak uważam, że w pracach naukowych należy unikać tego typu „skrótów myślowych”.

Autor nie stawia *explicite* konkretnych hipotez, choć przyjmuje określone założenia. Jednym z nich jest, że „*pozyskiwanie skutecznych tytułów prawnych w celu posiadania prawa do dysponowania nieruchomościami do prowadzenia inwestycji przesyłowych, stanowi kluczowe wyzwanie, a jednocześnie zagrożenie dla realizacji zadań operatorów systemów dystrybucyjnych wyznaczonych w Polityce 2040 r. i ustawach precyzujących te zadania*” (s.13 – 14). Wydaje się, że powyższe twierdzenie należy identyfikować jako tezę, którą Autor w dalszej części rozprawy potwierdza (udowadnia) z wykorzystaniem właściwych metod badawczych. Podobnie należałoby przyjąć w odniesieniu do kolejnych twierdzeń Doktoranta



UNIwersytet WARMIŃSKO – MAZURSKI W OLSZTYNIE
WYDZIAŁ PRAWA I ADMINISTRACJI

tj., że „umowy nienazwane nie stanowią trwałego tytułu do korzystania z nieruchomości i mogą stanowić przeszkodę dla realizacji inwestycji już na etapie pozyskiwania wymaganych prawem decyzji” czy, że „decyzja administracyjna ograniczająca sposób korzystania z nieruchomości stanowi równoważny względem służebności przesylu trwały tytuł prawny do nieruchomości” (s. 16). Tym samym w ocenie recenzenta Autor nie tyle przeprowadza weryfikację hipotez (s. 17), które podlegają konfirmacji lub falsyfikacji, co argumentuje na rzecz potwierdzenia prawdziwości przyjętych założeń (tez).

Tytuł rozprawy został zasadniczo poprawnie skonstruowany. Nie jestem jedynie przekonany, czy posłużenie się przez Autora sformułowaniem „*prawne instrumenty wsparcia*” jest w pełni adekwatne do treści rozprawy². W ocenie recenzenta określenie „*wsparcie*”, w obszarze sektora energetycznego wiąże się zazwyczaj ze sferą publicznoprawną, jak np. mechanizmami wsparcia energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych, wysokosprawnej kogeneracji czy omawianej w pracy problematyce wyłączenia – in concreto decyzji o ograniczeniu sposobu korzystania z nieruchomości na potrzeby OSD. Autor natomiast prowadzi badania szersze, bo obejmujące także rozwiązania właściwe dla prawa prywatnego, jak służebność przesylu czy umowy obligacyjne. Pomimo, iż nie jest to uwaga kategoryczna uważam, że właściwsze byłoby użycie zwrotu „*Prawne instrumenty prowadzenia inwestycji przesylowych...*”³.

2. Konstrukcja pracy i użyte metody badawcze

Praca doktorska Pana mgr. Zbigniewa Jaremkę pt. *Prawne instrumenty wsparcia inwestycji przesylowych zapewniających realizację Polityki energetycznej Polski* liczy 275 stron maszynopisu. Praca podzielona została na dwie części – teoretycznoprawną (Część pierwsza) oraz wdrożeniową (Część druga). Część pierwsza składa się z *Wprowadzenia* - 8 stron, *Rozdziałów od I – V* 230 stron, *Podsumowania* – 8 stron oraz *Bibliografii* - 3 strony.

² Pomimo, iż zdaję sobie sprawę z przyjętego przez Autora szerokiego rozumienia instrumentów wsparcia (s. 73).
³ Przyjmuję natomiast, iż Autor posłużył się pojęciem inwestycji przesylowych jako obejmujących, nie tylko sieci przesylowe, ale również dystrybucyjne.



UNIwersytet WArmiński – MAZurSKI w Olsztynie
Wydział PRAWA I ADMINISTRACJI

Ponadto zasadnicza część pracy poprzedzona została *Wykazem Skrótów oraz Słowem wstępnym*.

Wprowadzenie do dysertacji zostało sporządzone poprawnie⁴. Zawiera ono określenie problemu badawczego, wskazanie celów pracy oraz jej założeń. Prawidłowo opisano zakres poszczególnych metod badawczych oraz uzasadniono wybór tematu pracy i lukę prawną w tym zakresie.

Rozdział I zawiera objaśnienia najważniejszych z punktu widzenia rozprawy zagadnień terminologicznych oraz ogólną charakterystykę Polityki energetycznej Polski do 2040 r. Autor odnosi się do charakteru prawnego przedmiotowego dokumentu, zadań i sposobów realizacji Polityki energetycznej przez OSD oraz jej aktualizacji. W konkluzjach rozdziału Autor słusznie zauważa, że wykładnia prawa unijnego i krajowego dotycząca zakresu związania Prezesa URE polityką energetyczną powinna być dokonywana w sposób eliminujący ewentualną kolizję przepisów. Kwestia natomiast nakładania na przedsiębiorstwo energetyczne w Polityce energetycznej Polski do 2040 r. konkretnych obowiązków dotyczących rozbudowy sieci w określonym harmonogramie, wykraczałoby poza ramy wynikające z delegacji do wydania tego aktu (s. 71).

Rozdział II dotyczy, „klasycznych” (jak je określa Autor) instrumentów wsparcia inwestycji obejmujących sieci dystrybucyjne energii elektrycznej. Na potrzeby recenzowanej pracy Autor przyjmuje, iż przez instrumenty te „rozumie się instytucje prawne przewidziane w przepisach prawa cywilnego i prawa administracyjnego powszechnie wykorzystywane przez przedsiębiorców przesyłowych w celu uzyskania prawa do korzystania z nieruchomości na potrzeby istniejących lub projektowanych urządzeń...”. Wśród instrumentów tych Autor omawia, a następnie dokonuje porównania służebności przesyłu (na podstawie k.c.) oraz decyzji o ograniczeniu sposobu korzystania z nieruchomości (na gruncie u.g.n.). Ponadto analizie i ocenie poddana zostaje perspektywa pozyskania trwałego tytułu prawnego do nieruchomości na podstawie umowy obligacyjnej (zarówno nazwanej, jak i nienazwanej). W ramach prowadzonych badań Doktorant stwierdza, że w tytuły prawne do korzystania z nieruchomości, w postaci służebności przesyłu i decyzji o ograniczeniu sposobu korzystania

⁴ Z zastrzeżeniem uwag, o których mowa we wcześniej części recenzji.



UNIwersytet Warmińsko – Mazurski w Olsztynie
WYDZIAŁ PRAWA I ADMINISTRACJI

z nieruchomości stanowią równoważne instrumenty wspierające realizację inwestycji w sieciach dystrybucyjnych. Jednocześnie zauważa on, że konstrukcja prawna odszkodowania związanego z wydaniem decyzji z art. 124 ust. 1 u.g.n., w przeciwieństwie do wynagrodzenia za ustanowienie służebności przesyłu, nie obejmuje składnika w postaci wynagrodzenia za dalsze korzystanie z nieruchomości (s. 133). W odniesieniu natomiast do umów obligacyjnych prawidłowo ocenia, iż z zastrzeżeniem wyjątków (umowa najmu na czas oznaczony) nie stanowią one trwałych tytułów prawnych do posadowienia na nieruchomościach urządzeń przesyłowych.

W kolejnym, III rozdziale dysertacji Autor odnosi się do prawnych instrumentów prowadzenia procesu inwestycyjnego w sieci energetyczne, przewidzianych w ustawie o przygotowaniu i realizacji strategicznych inwestycji w zakresie sieci przesyłowych – tzw. specustawie przesyłowej (Dz. U. 2015 poz. 1265 ze zm.). Doktorant skupił się przy tym na znowelizowanych przepisach ustawy, które mają zastosowanie do inwestycji w sieciach dystrybucyjnych, tj. regulujących instytucję inwestycji towarzyszącej oraz strategicznej inwestycji w zakresie sieci dystrybucyjnej. Pozytywnie ocenione zostało rozszerzenie przepisów specustawy na wybrane sieci dystrybucyjne, wskazując na ich kluczowy charakter dla realizacji strategicznych celów wskazanych w Polityce energetycznej Polski do 2040 r. Autor zauważa, że z perspektywy pozyskania tytułów prawnych specustawa przesyłowa zawiera istotne *novum* w zakresie wyłączenia *sensu stricto* tj. nabycie z mocy prawa użytkowania wieczystego przez inwestora realizującego inwestycję towarzyszącą (s. 184). W ocenie Doktoranta, w połączeniu z pozostałymi, przewidzianymi w ustawie rozwiązaniami prawnymi (np. jedna decyzja od ustaleniu lokalizacji inwestycji towarzyszącej zastępująca szereg innych, skrócenie terminów, zmiana organu właściwego) przedmiotowa nowelizacja znacząco uelastyczyła i skróciła prowadzenie procesu inwestycyjnego w sieci dystrybucyjne⁵.

Rozdział IV rozprawy poświęcony został szeroko rozumianemu statusowi prawnemu OSD z punktu widzenia ustawy prawo zamówień publicznych (Dz. U. 2019 poz. 2019 ze zm.).

⁵ Zarówno w odniesieniu do inwestycji towarzyszących, a także choć w mniejszym stopniu inwestycji strategicznych.



UNIwersytet WArmińsko – MAZurski w Olsztynie
Wydział PRAWA I ADMINISTRACJI

Autor zwraca uwagę, iż OSD będzie występował w tym wypadku w podwójnej roli tj. zamawiającego, będącego uczestnikiem obrotu zobowiązanym do stosowania pr.z.p. lub - zamawiającego udzielającego zamówień niepublicznych, który nie ma obowiązku stosowania pr.z.p (s. 187). Podkreśla przy tym, że wobec tego, iż zasadniczo OSD nie prowadzi działalności innej niż związana z dystrybucją energii elektrycznej zamówienia przez niego udzielane będą miały charakter sektorowy. To z kolei oznacza, że OSD jako zamawiający sektorowy będzie zobowiązany do stosowania przepisów pr.z.p. w zakresie w jakim wartość zamówienia jest równa lub przekracza progi unijne (s. 188). Z punktu widzenia optymalizacji procesów zakupowych Autor słusznie podnosi, iż chociaż pr.z.p. nie przewiduje obowiązku przeprowadzenia analizy potrzeb i wymagań dla zamówień sektorowych, to może być ona istotna dla realizacji przez przedsiębiorstwo energetyczne polityki energetycznej państwa oraz urzeczywistnienia zasady efektywności zamówień.

Ostatni V rozdział tej części pracy stanowi omówienie połączone z analizą porównawczą polityki energetycznej i instrumentów realizacji inwestycji przesyłowych w prawie polskim i czeskim. W zakresie podobieństw Autor wskazuje m.in., iż obie polityki mają podobną zawartość merytoryczną oraz strukturę, z tą jednak różnicą, że prawodawstwo Republiki Czeskiej określa zawartość koncepcji energetycznej na poziomie ustawy i wydanego na jej podstawie rozporządzenia w sposób dalece bardziej szczegółowy niż w ustawie pr.en. Ponadto, jak wskazuje Autor, istotną odrębnością w systemie prawnym Republiki Czeskiej jest wprowadzenie koncepcji terytorialnych polityk energetycznych na poziomie krajów samorządowych i stolicy wraz z możliwością ustanowienia kolejnych koncepcji na poziomie gmin lub dzielnic stołecznych (s. 216 – 217). W obszarze realizacji inwestycji natomiast Doktorant konstatuje, iż w prawie czeskim nie występuje dualizm tytułów prawnych do nieruchomości, z jakim mamy do czynienia w prawie krajowym (służebność przesyłu lub decyzja o ograniczeniu sposobu korzystania z nieruchomości). Istnieje bowiem jednolity tytuł prawny (służebność użytkowa) ustanawiany w drodze decyzji administracyjnej (s. 230).

Pracę wieńczy Podsumowanie (8 stron), w którym Autor w sposób syntetyczny odnosi się do założeń przyjętych w *Wprowadzeniu*.



UNIwersytet WArmiński – MAZurski w Olsztynie
Wydział Prawa i Administracji

[REDAKCYJNE UCIĄCZKI]

Podstawową metodą badawczą przyjętą w recenzowanej pracy jest metoda formalno-dogmatyczna uzupełniona metodą prawno-ekonomiczną, komparatystyczną oraz badaniami ankietowymi. Jak wskazuje Autor rozprawy metoda formalno – dogmatyczna została wykorzystana do analizy norm prawa krajowego, z uwzględnieniem norm prawa unijnego normujących obszar prowadzonych badań (s. 17). Pozostałe metody mają charakter pomocniczy i służą m.in. ustaleniu skutków finansowych, w zawiązku ze stosowaniem poszczególnych instrumentów prawnych, czy porównania i oceny regulacji prawnych funkcjonujących w różnych reżimach prawnych.

Podsumowując praca została skonstruowana w sposób prawidłowy. Tytuły poszczególnych rozdziałów i podrozdziałów sformułowano właściwie. Odnotować natomiast należy pewną dysproporcję w objętości poszczególnych rozdziałów (zwłaszcza IV i V w stosunku do pozostałych). Zastosowane metody badawcze uważam za wystarczające do przyjętych założeń i celów pracy.

3. Ocena formalna pracy

Od strony redakcyjnej rozprawa została przygotowana poprawnie. Pojawiają się drobne błędy literowe i stylistyczne, które nie wpływają jednak na całościową, pozytywną ocenę pracy. Dla przykładu:

s. 52 – „dotkliwa sankcja” (s. 52 i n.) – nieprecyzyjne sformułowanie;

s. 91 – „korzystanej lokalizacji” – błąd literowy;



UNIwersytet Warmińsko – Mazurski w Olsztynie
Wydział Prawa i Administracji

- s. 115 – „*Po pierwsze, strategiczna inwestycja w zakresie sieci dystrybucyjnej zgodnie z definicją art. 2 ust. 2 pkt 4a specustawy przesyłowej to zadanie inwestycyjne dotyczące infrastruktury składającej się na sieć dystrybucyjną o napięciu wyższym niż 400 V*” – właściwa podstawa prawna to art. 1 ust. 2 pkt 4a specustawy przesyłowej;
- s. 130 – „*art. 124 ust. 1 u.g.n. obowiązek znoszenie prac budowlanych*” – błąd w odmianie wyrazu;
- s. 136 – „*ograniczenie ilości pozwoleń*” (również strona 126) – w stosunku do rzeczowników policzalnych właściwą formą jest ograniczenie liczby pozwoleń;
- s. 158 – „*dalszego prawidłowe korzystanie z nieruchomości*” – błąd w odmianie wyrazu;
- s. 192 – „*dotyczy części zamówienia, a jest dopuszczalne jest podzielenie zamówienia na części*” – podwójne użycie spójnika „jest”;
- s. 204 – „*do zamówień sektorowych udzielnych podmiotom*” – błąd literowy;
- s. 252 – „*o grupę urządzeń posadowione na gruntach*” – błąd w odmianie.

Sporządzona przez Doktoranta *Bibliografia* obejmuje jedynie literaturę, nie uwzględniając aktów normatywnych, orzecznictwa czy innych źródeł. Brak odwołania się do zagranicznego dorobku prawnego.

4. Ocena merytoryczna pracy

Generalna ocena recenzowanej rozprawy doktorskiej jest pozytywna. Praca stanowi oryginalne i interesujące opracowanie istotnego z punktu widzenia realizacji polityki energetycznej państwa zagadnienia. Argumentacja Doktoranta jest spójna, a wnioski w wielu wypadkach doniosłe. Autor, jako praktyk wykazał, że potrafi właściwie implementować doświadczenie zawodowe w opracowaniach o charakterze naukowym. W sferze teoretyczno - prawnej praca ma jednak również słabsze strony.

Po pierwsze, w mojej ocenie niektóre fragmenty opisowe, mogłyby zostać skrócone (np. w rozdziale I czy IV), na rzecz sformułowania pogłębionych syntez. Mam oczywiście świadomość, że wprowadzenie czytelnika w dany temat wymaga przedstawienia szerszego kontekstu prawnego. Tym niemniej, w pracach naukowych należy zachować proporcje



UNIwersytet WARMIŃSKO – MAZURSKI W OLSZTYNIE
WYDZIAŁ PRAWA I ADMINISTRACJI

w omawianiu poszczególnych zagadnień, tak aby główny wątek nie umknął nam z pola widzenia.

Po drugie, wydaje się, że na gruncie teoretyczno – prawnym Autor mógłby w większym stopniu wyeksponować konflikt pomiędzy poszczególnymi wartościami. Na pierwszy plan wysuwa się przede wszystkim relacja pomiędzy potrzebą ochrony bezpieczeństwa energetycznego (w tym bezp. pracy sieci)⁶, które stanowi uzasadnienie dla podejmowania inwestycji celu publicznego, a przysługującym indywidualnym podmiotom prawem własności. Wprawdzie Autor odnosi się do tych kwestii (np. s. 98 – 99; 124 – 125) w pracy, ale odnoszę wrażenie, że jest ono niekiedy fragmentaryczne, a przez to niewystarczające z perspektywy postawionych w pracy założeń.

Po trzecie warte rozważenia byłoby rozbudowanie części dotyczącej realizacji przez Prezesa URE polityki energetycznej państwa. Ciekawą kwestią w tym kontekście pozostaje korelacja pomiędzy ustawowo zagwarantowaną niezależnością Prezesa URE, a możliwością wydawania organowi przez Prezesa Rady Ministrów wiążących wytycznych i poleceń w zakresie wykonywania polityki energetycznej. Autor słusznie wskazuje, że „Prezes Rady Ministrów wykonując politykę Rady Ministrów wydaje m.in. Prezesowi URE wiążące wytyczne i polecenia, przy czym nie mogą one dotyczyć rozstrzygnięć co do istoty sprawy załatwianej w drodze decyzji administracyjnej” oraz że „wydawane przez państwo członkowskie ogólne wytyczne dotyczące polityki energetycznej nie powinny naruszać niezależności ani samodzielności organów regulacyjnych” (s. 42). Tym niemniej dla pełności rozważań powyższe stanowisko należałoby uzupełnić aktualnym orzecznictwem. Tylko tytułem przykładu problematyka niezależności organu regulacyjnego ds. energetyki była w ostatnich latach przedmiotem orzecznictwa unijnego, w tym m.in. w Wyroku TSUE z 11 czerwca 2020 r. C-378/19. Przytaczając jedynie najważniejsze tezy rzeczonego Wyroku nie sposób pominąć, tych w których TSUE stwierdził, iż „niezależność (...) oznacza zwykle status zapewniający danemu organowi możliwość swobodnego działania w stosunku do podmiotów, wobec których należy zapewnić jego niezależność, z wyłączeniem jakichkolwiek instrukcji czy nacisków”⁷

⁶ Czy/i prawa do zaopatrzenia w energię elektryczną.

⁷ Pkt. 32 Wyroku C-378/19.



UNIWERSYTET WARMIŃSKO – MAZURSKI W OLSZTYNIE
WYDZIAŁ PRAWA I ADMINISTRACJI

oraz że osoby zarządzające tym organem „*powinny działać niezależnie od wszelkich interesów rynkowych i przy wykonywaniu swoich zadań regulacyjnych nie zwracać się o bezpośrednie polecenia ani nie wykonywać bezpośrednich poleceń któregośkolwiek rządu lub innego podmiotu publicznego lub prywatnego*”⁸.

Po czwarte, na stronie s. 123 Autor stwierdza: „*Z punktu widzenia prawnego przyłączy elektroenergetyczne nie doczekało się definicji legalnej, niemniej pojęcie „przyłącza” pojawia się w pr.bud.*”. Wydaje się, że w tym wypadku mamy do czynienia z nieporozumieniem. Zarówno, bowiem w obecnie obowiązującym rozporządzeniu Ministra Gospodarki z dnia 22 marca 2023 r. w sprawie szczegółowych warunków funkcjonowania systemu elektroenergetycznego (Dz. U. z 2023 poz. 2280), jak i wcześniejszym stanie prawnym pojęcie to zostało uregulowane. Zgodnie z § 2 pkt 32 przytoczonego aktu prawnego przez przyłączy⁹ rozumie się „*odcinek lub element sieci służące do połączenia urządzeń, instalacji lub sieci podmiotu, dostosowane do mocy przyłączeniowej, z pozostałą częścią sieci przedsiębiorstwa energetycznego świadczącego na rzecz podmiotu przyłączanego usługę przesyłania lub dystrybucji energii elektrycznej*”.

Wreszcie w rozdziale V, brakuje jednoznacznego uzasadnienia wyboru czeskich rozwiązań prawnych, w obszarze polityki energetycznej i inwestycji przesyłowych, jako płaszczyzny porównawczej dla prawa polskiego. Wprawdzie, chociaż Autor na początku rozdziału wskazuje, że „*Podstawy normatywne funkcjonowania rynku energii elektrycznej w Republice Czeskiej podobnie jak w Polsce, są pochodną prawodawstwa unijnego*” (s.210), to uważam, że takie ujęcie tej kwestii jest niekompletne. Tym bardziej, że przeprowadzona analiza i wnioski przedstawione przez Autora są wartościowe¹⁰, a pominięcie motywacji dla dokonanego wyboru może sprawiać wrażenie (najpewniej błędne), że był on przypadkowy.

⁸ Ibidem, pkt 33.

⁹ Pomimo, iż literalnie rozporządzenie nie posługuje się pojęciem „przyłącza elektroenergetycznego” tylko „przyłącza”, to z uwagi na zakres uregulowania rozporządzenia jest oczywiste, że obowiązująca w nim definicja dotyczy przyłącza elektroenergetycznego.

¹⁰ Przy czym brakuje w niej np. szerszego odwołania do rodzimej (dla systemu prawnego Czech) literatury przedmiotu.



UNIwersytet Warmiński – Mazurski w Olsztynie
Wydział Prawa i Administracji

5. Konkluzja

W konkluzji stwierdzam, iż niezależnie od poczynionych uwag i sugestii rozprawa Pana mgr. Zbigniewa Jaremko pt.: *Prawne instrumenty wsparcia inwestycji przesyłowych zapewniających realizację Polityki energetycznej Polski* spełnia wymogi stawiane pracom doktorskim, zgodnie z art. 187 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. z 2018 r., poz. 1668 z ze zm.).

Wobec powyższego jednoznacznie opowiadam się za dopuszczeniem Pana mgr. Zbigniewa Jaremko do dalszych etapów postępowania awansowego, w tym do publicznej obrony prac doktorskiej.

Michał Krytooski